

Ето ме безъ приятели и близки — сама и чужденка —
въ страната, която обичамъ и наричамъ родна,
която, уви! е готова днесъ да хвърли камъкъ отгоре ми
и да ме назове, едвали не — измѣнница . . .

Не, не е дошълъ още краятъ на моитѣ скитничества и тревоги,
и кой знае, дали ще дойде преди края на днитѣ ми.
Ехъ, ако е вѣрно, че всѣки кове самъ сждбата си,
азъ излѣзохъ лошъ ковачъ на своята!